

Sygnatura akt VI Ka 878/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 lutego 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski (spr.)

Sędziowie SSO Bożena Żywioł

SSO Ewa Trzeja-Wagner

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2015 r.

sprawy **R. S. /S./ syna R. i Z.,**

ur. (...) w Z.

oskarżonego z art. 207§1 kk, art. 157§2 kk, art. 190§1 kk, art. 288§1 kk, art. 164§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 8 lipca 2014 r. sygnatura akt VII K 789/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 8 ustalając, iż wymiar kary łącznej dotyczy kary pozbawienia wolności;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. O. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w wysokości 400 zł (czteryście złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 8 lipca 2014r. sygn. VII K 789/13 orzekł w sprawie oskarżonego **R. S.**

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w zakresie punktów 1,2,4,5,7,8 i 9, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów opisanych w punktach I, IV, V i VII, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie tego rodzaju ustaleń, a nadto polegający na przyjęciu iż nie zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania w zakresie punktu II części wstępnej wyroku,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego mogących mieć wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 4, 7, 410 w zw. z 424 k.p.k. przez dokonanie błędnej oceny dowodów i zbytnią dowolność w zakresie jego oceny oraz oparcie ustaleń jedynie na podstawie okoliczności obciążających bez uznania dowodów przeciwnych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutów opisanych w punktach I, IV, V i VII, umorzenie postępowania odnośnie punktu opisanego w punkcie II, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy stwierdził co następuje:

Wywiedziona apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego ocenić należy jako polemikę z wskazanymi w uzasadnieniu wyroku argumentami. Wskazując zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. obrońca wskazuje na treść wyjaśnień oskarżonego, prezentując stanowisko iż awantury w związku oskarżonego i pokrzywdzonej były wzajemne, nadto brak dowodów na popełnienie przez oskarżonego czynów opisanych w punktach IV i V, do których oskarżony się nie przyznał.

Wypada wskazać odnośnie tego zarzutu iż, „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).

Wskazuje się w orzecznictwie, że „zasada określona w art. 410 k.p.k., obowiązuje nie tylko sąd wyrokujący, ale i strony procesu, które przedstawiając w odwołaniu własne stanowisko, nie mogą go opierać wyłącznie na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do odmiennych wniosków. Krytyka odwoławcza odnosząca się tylko do części materiału dowodowego, potraktowana wybiórczo, z pominięciem tych dowodów, które obciążają oskarżonego, a także nie wykazująca jednocześnie, by sąd I instancji naruszył regułę swobodnej oceny dowodów, nie uzasadnia należycie zgłoszonego zarzutu błędu ustaleń faktycznych ani zarzutu nieprawidłowej oceny dowodów.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 maja 2013 r., sygn. II AKa 36/13; KZS 2013/6/87).

W ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy zasadnie został oceniony przez Sąd Rejonowy jako pozwalający na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów procesowych należy wskazać, iż ocena zebranego materiału dowodowego nie narusza przepisu art. 7 k.p.k., nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i nie wykazuje błędów logicznych. Zaznaczyć przy tym należy, iż swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelnych zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Prawem bowiem oskarżonego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony. Tak długo jednak oskarżony może skutecznie w ten sposób realizować swoje uprawnienia procesowe, a Sąd zobowiązany interpretować wątpliwości na jego korzyść, jak długo oskarżony nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wskazać należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku byłby słuszny jedynie wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł wyrok swój na faktach nie znajdujących potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego albo też z prawidłowo ustalonych faktów tych wyprowadziły wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy lub doświadczenia życiowego. Zarzut błędu w ustaleniach

faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku obejmuje bowiem grupę zarzutów oderwanych od wszelkich rozważań prawnych.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść oskarżonego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Nie jest sprzeczny z tą zasadą wybór wersji mniej korzystnej, jeżeli w przeciwieństwie do korzystniejszej, właśnie ona pasuje do obrazu zdarzenia jako logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym dopełnienie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1976 r., sygnatura akt III Kr 86/76; OSN GP z. 2 z 1977 r., poz. 16). Sąd wyrokujący może bowiem dać wiarę jednej grupie dowodów, nawet odmawiając wiarygodności innym dowodom, jeżeli tylko ostatecznie swoje stanowisko właściwie umotywował (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1998r. sygnatura akt III KKN 407/96; Prok. i Pr. 1998/11-12/10).

W realiach niniejszej sprawy konfrontując ustalenia faktycznie z przeprowadzonymi dowodami trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd I instancji rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności przestępstw nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na których rozważania swe oparł.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał dowody w oparciu o które nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego.

Odnośnie przestępstwa znęcania wskazać należy przede wszystkim na treść relacji I. S. k- 41-42, S. I. k- 33, A. B. k-26-27, z których wynika że pokrzywdzona była widziana pobita, relacjonowała, że pobił ją R., zaś świadkowie widzieli obrażenia u pokrzywdzonej. Trudno na tej podstawie uznać, że awantury w związku oskarżonego i pokrzywdzonej były wzajemne, skoro z zeznań świadków wynika, iż stroną dominującą był oskarżony, zaś pokrzywdzona jedynie starała się mu przeciwstawić, zatem o „wzajemności” znęcania się nie można mówić. Podobnie w zakresie treści wyjaśnień oskarżonego odnośnie przestępstwa opisanego w punkcie VII należy podnieść iż przeczy im informacja Straży Pożarnej k – 47 podkreślająca, iż butla z gazem była odkręcona, a związane z tym zagrożenie obrazuje opinia biegłego k-115-129. Nie sposób zatem twierdzić, iż widoczny na zdjęciach stan faktyczny w mieszkaniu powstał jedynie na skutek szukania przez oskarżonego dokumentów, a butla została przez niego wystawiona na środek tylko dlatego, iż zamierzał ją zabrać. Zeznania świadków przeczą nadto, by w mieszkaniu tym do czasu przyjazdu Straży Pożarnej przebywał ktoś inny. Podobnie nieprawdziwe są wyjaśnienia oskarżonego jakoby nie groził M. S., skoro potwierdzają taki fakt zeznania funkcjonariuszy Policji.

Ocena zatem całości materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji, poparta zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uznana musi być za trafną i prowadzącą do trafnych ustaleń faktycznych. Sąd I instancji właściwie wskazał na jakich dowodach oparł się czyniąc określone ustalenia faktyczne oraz przytoczył argumenty, którymi kierował się przy ocenie poszczególnych dowodów.

W ocenie Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są prawidłowe, a i dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona.

Wina oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, podobnie jak i kwalifikacja prawna popełnionych przestępstw.

Nietrafny jest zarzut dotyczący braku umorzenia postępowania w zakresie czynu opisanego w punkcie II z uwagi na cofnięcie wniosku o ściganie. Rzecz bowiem w tym iż przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. nie jest przestępstwem ściganym na wniosek, ale ściganym z oskarżenia prywatnego, zaś prokurator może objąć czyn taki ściganie z urzędu, kierując akt oskarżenia do sądu – jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, stąd brak było podstaw do umorzenia postępowania a art. 157 § 4 zdanie ostatnie k.k. nie miał tutaj zastosowania.

W ocenie Sądu Odwoławczego również wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i kara łączna w pełnym zakresie uwzględniają wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, są adekwatne do stopnia zawinienia i wykazanego natężenia złej woli.

Nie sposób uznać, iż kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu są karami niewspółmiernymi czy też nieadekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości czynów.

Kara łączna wymierzona z zastosowaniem częściowej absorpcji zasadnie uwzględnia związek czasowy i podmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami.

Sąd zasadnie stwierdził również, iż brak jest podstaw do pozytywnej prognozy wobec oskarżonego.

Sąd Rejonowy prawidłowo w pisemnych motywach wyroku wskazał okoliczności, które miał na uwadze orzekając kary jednostkowe. Mając na uwadze te okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego, wymierzył kary adekwatnie do tych kryteriów - kary dostatecznie, acz nie nadmiernie, surowe.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok w utzymał w mocy, bowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania trafności zaskarżonego wyroku w zakresie ustalonego stanu faktycznego i przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów, ani co za tym idzie w zakresie orzeczenia o winie oskarżonego i będącego jej konsekwencją orzeczenia o karze. Zmiana dotyczyła tylko doprecyzowania punktu 8 w którym zabrakło wyraźnego wskazania iż wymierzona kara łączna to kara łączna pozbawienia wolności.

Sąd zasądził koszty obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz w oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy obciążył oskarżonego kosztami procesu – wobec bezzasadności apelacji.